

Баба я отвори. Ядно се навжси и презъ жби рече:

— Но това е вече цъла подигравка! На какво прилича!

Патилана Мика тогава извика:

— Не сърди се, бабо! Бати Патиланчо много те обича. Никога съсъ тебе не ще се подбива. Сапунъ ти изпратилъ. Сапуни се слагатъ въ кутии такива.

И пакъ се зарадва баба Цоцолана. Усмихната рече:

— И туй не е лошо. Парижки сапуни, дето подмладяватъ! Дайте да отворя и тая кутия! Баба я отвори. Но картонъ

обърнатъ и листъ надве сгънатъ въвъ нея съгледа. И баба заплака:

— Ахъ ти Патилане! Никога не чакахъ, че така горчиво ти ще ме обидишъ!

Тогава азъ викнахъ:

— Недей плака, бабо! А погледни тука!

Писмото разгърнахъ. Портрета обърнахъ. Баба го погледна. Дръпна го отъ мене. И скочи отъ радостъ баба Цоцолана. И радостно рипна цълата дружина.

Тъкмо десетъ пжти писмото прочетохъ. А баба портрета цълува, прегръща. До сами сърдцето нѣжно го притиска. И току повтаря:

— Бабиното чедо! Колко го обичамъ! Отъ тоя подаръкъ по-свиденъ не зная! Колко ми е хубавъ! Сякашъ ми се смѣе!

И пакъ го цълува, и пакъ му се радва. И ние съсъ нея радвахме се всички. Да бѣше отъ нѣгде, драги ми Смѣхурко, само да ни зърнешъ. И ще си представишъ, що радостъ ще бжде, — живъ и здравъ когато бати Патиланчо отъ Парижъ се върне!

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо